

ACADEMICIANUL STANISLAV GROPPA – DESTINUL UNEI LUMINI CARE VINDECĂ

La 15 mai, când academicianul Stanislav Groppa își rotunjește frumoasa și impresionanta vârstă de 70 de ani, societatea noastră are nu doar prilejul unei aniversări, ci și datoria morală de a se opri pentru o clipă în fața unui destin exemplar. Un destin construit din muncă fără răgaz, din inteligență, din verticalitate și, mai ales, dintr-o rară capacitate de a transforma știința în speranță pentru oameni.

La numai 29 de ani devine doctor în științe medicale și prorector. La 35 – doctor habilitat. La 39 de ani primește titlul de profesor universitar. Sunt borne care spun enorm despre forța intelectuală a omului, despre disciplina lui interioară și despre capacitatea de a transforma munca într-o adevărată formă de destin.

Mai târziu, întreaga sa activitate avea să fie încununată prin cele mai înalte titluri academice: membru corespondent al Academiei de Științe a Moldovei, academician-coordonator al secției medicale, membru titular al Academiei și vicepreședinte al acesteia. Dar dincolo de titluri și distincții rămâne omul.

Omul care a publicat peste 450 de lucrări științifice, nouă monografii și cinci manuale. Omul care a elaborat programe de perfecționare pentru medici și programe de rezidențiat. Omul care a deschis punți de colaborare cu universități din Elveția și Germania, care a reprezentat neurologia moldovenească la congrese mondiale și care a făcut ca vocea medicinei noastre să fie auzită în comunitatea științifică internațională.

Dar poate cea mai importantă realizare a academicianului Stanislav Groppa nu se măsoară în diplome și funcții. Ea se măsoară în încrederea oamenilor. În speranța bolnavilor. În optimismul pe care îl insuflă colegilor și discipolilor săi. Cei care au trecut pragul Institutului de Medicină Urgentă știu foarte bine că acolo există nu doar profesionalism, ci și o anumită stare spirituală — o cultură a dăruirii totale față de omul aflat în suferință. Iar această cultură poartă inevitabil amprenta academicianului Stanislav Groppa.

Poate că nimic nu explică mai bine această continuitate a luminii decât destinul familiei sale. Tatăl, Alexandru Groppa, a condus o viață întreagă școala din Verejeni — cea „casă a luminii” a satului — și a fost decorat cu Ordinul Lenin, cea mai înaltă distincție sovietică a timpului. Mai târziu, școala avea să-i poarte numele, iar chipul său să fie așezat la intrare ca simbol al demnității pedagogice.

Nu este întâmplător că feciorul său avea să devină, la rândul lui, o lumină pentru oameni. Dacă Alexandru Groppa a luminat prin edu-

cație sufletele unei comunități, Stanislav Groppa luminează prin știință și medicină destine omenești, adesea aflate la limita dintre speranță și disperare.

Despre Verejeni și satele învecinate — Lencăuți și Mereșeuca — scriitorul acestor locuri Victor Prohin nota cândva că locuitorii lor „și-au plâns în comun durerile și s-au bucurat în comun de succese”. În acest destin comun, familia Groppa a scris pagini de istorie adevărată — una prin școală, cealaltă prin medicină.

Astăzi, la aniversarea a 70-ea, societatea are toate motivele să-i adreseze academicianului Stanislav Groppa nu doar felicitări protocolare, ci o profundă reverență morală. Pentru că asemenea oameni confirmă că Republica Moldova are personalități capabile să stea cu demnitate în orice spațiu academic și științific european.

Iar atunci când numele unui medic este rostit cu speranță de către bolnavi, cu respect de către colegi și cu admirație de către comunitatea științifică, înseamnă că omul și-a împlinit menirea.

*La mulți ani,
mult stimat academician
Stanislav Groppa!
Să aveți aceeași putere de
muncă, aceeași inspirație și
aceeași lumină interioară
care, de decenii, vindecă
oameni și înobilează medici-
na moldovenească.*

Tudor RUSU

Există personalități despre care se vorbește cu respect. Despre Stanislav Groppa se vorbește însă cu recunoștință. Numele său este rostit cu admirație nu doar în Republica Moldova, ci în multe centre medicale și academice ale Europei, acolo unde profesionalismul autentic nu are nevoie de traducători. În spatele acestui nume stă o viață întreagă dedicată luptei cu suferința umană, cercetării medicale și formării generațiilor de medici. Și totuși, marile destine încep aproape întotdeauna simplu, într-o casă luminată de carte, de muncă și de demnitate.

Pentru consătenii din Verejieni Ocnitei, Stanislav Groppa a fost mai întâi copilul unei familii de pedagogi. Mama — învățătoare, asemenea sursorilor sale; tata — profesor de limba și literatura română, omul care avea să conducă mai bine de patru decenii școala din sat. În acele vremuri, să fii fecior de învățător însemna să porți pe umeri o exigență aparte. Comunitatea te privea cu mai multă atenție,

iar așteptările erau mai mari.

Dar Stanislav Groppa nu a dezamăgit niciodată aceste așteptări. A fost un copil sensibil la durerea celui alt, apropiat de oameni, harnic la carte și la muncile pământului. În acea lume rurală, în care respectul pentru muncă era lege nescrisă, părinții îi spuneau că cele mai necesare profesii sunt trei: cea de învățător, cea de medic și cea de agronom. Poate tocmai de aceea, destinul său a păstrat din fiecare câte ceva: vocația pedagogului, răbdarea omului legat de pământ și harul medicului care luptă pentru viață.

După absolvirea cu medalie de aur a școlii din Verejeni, tânărul Stanislav depune actele la Facultatea de Chimie a Universității de Stat. Dar uneori destinul are propriile sale căi, misterioase și providențiale. Un concurs de împrejurări îi schimbă traiectoria vieții: ajunge la Institutul de Medicină și Farmacie „Nicolae Testemițanu”. De acolo începe o ascensiune impresionantă, rar întâlnită chiar și în marile centre universitare.